

Hoofdstuk 1

Vijf dagen later

Het zou officieel verboden moeten worden dat toetslokalen uitzicht hebben op zee.

Hoe oneerlijk is het dat wij binnen opgesloten zitten, met verkrampte vingers van twee uur onafgebroken een pen vasthouden, terwijl buiten het licht op de golven danst en alles er zo stralend en geruststellend uitziet? Hoe moet ik nog weten wie de vierde vrouw van Hendrik de Achtste is, als de vogels zingen en ik durf te zweren dat ik het vrolijke, tinkelende deuntje van een ijskar in de buurt hoor?

Ik schud mijn hoofd, verdrijf het beeld van een verrukkelijk zacht ijsje waar een opgerold wafeltje ondeugend bovenuit steekt en probeer in plaats daarvan rechtstreeks in te loggen in de hersens van mijn beste vriend Elliot. Hij zal weinig moeite hebben om zich al deze feiten en personen voor zijn geschiedenisstoets te herinneren. Ik heb hem de bijnaam Wiki gegeven, omdat zijn hersens net zo veel kennis lijken te bevatten als Wikipedia, terwijl mijn leerstof net zo snel uit mijn geheugen verdwijnt als een Snapchat.

Ik zucht en probeer me op de toetsvraag te concentreren, maar de woorden vervagen voor mijn ogen en ik kan geen wijs worden uit mijn eigen slordige hanenpoten. Ik hoop dat degene die het moet nakijken meer geluk heeft.

Het is geen goed idee geweest om geschiedenis als eindexamenvak te kiezen. Ik baseerde mijn keus destijds eigenlijk alleen op wat alle

anderen gingen doen. Het enige vak waarvan ik absoluut zeker wist dat ik het moest nemen was fotografie. Feit is dat ik er geen idee van heb wat ik wil gaan doen als ik van school kom.

‘Oké, leg jullie pennen maar neer,’ zegt de leraar voor in het lokaal.

Mijn mond wordt meteen kurkdroog. Ik weet niet hoe lang ik heb zitten dagdromen, maar ik weet wel dat ik niet alle vragen heb beantwoord. Deze toetsen bepalen welke vakken ik volgend jaar mag gaan doen en ik heb het nu al verprutst. Mijn handen zijn nat van het zweet en ik kan de vogels buiten niet meer horen zingen. Ik hoor alleen nog het gekrijs van de zeemeeuwen. Het lijkt net of ze ‘Faal, faal, faal’ in mijn oor tetteren. Mijn maag draait om en ik word een beetje misselijk.

‘Penny, kom je mee?’ Ik kijk op en zie dat mijn vriendin Kira naast mijn tafel staat te wachten. De leraar heeft mijn antwoorden al weggegrist, zonder dat ik daar iets van heb gemerkt.

‘Ja, wacht even.’ Ik pak mijn tas en sta op.

Maar dan, terwijl ik overeind kom, verdringt een golf van opluchting de misselijkheid. Wat het resultaat ook is, dit was mijn laatste toets. Het schooljaar zit erop!

Met een stomme grijns op mijn gezicht geef ik Kira een high five. Ik voel me meer verbonden met mijn klasgenoten, en vooral met de tweeling, Kira en Amara, dan ik me ooit heb gevoeld sinds ik hier op school zit. Ze hebben me gesteund tijdens de nasleep van het drama dat zich begin dit jaar afspeelde, een stevige muur van vriendschap tegen de verpletterende vloedgolf van nieuws. De media gingen helemaal los toen ze erachter kwamen dat ik iets had met de rockster Noah Flynn. En toen ontdekten ze mijn blog. Ze onthulden persoonlijke details van mijn leven en spiegelde me af als een vals kring dat Noahs relatie met megapopster Leah Brown zou hebben kapotgemaakt. Het waren de ergste dagen van mijn leven, maar mijn vrienden sleepten me door de storm heen. En toen het allemaal achter de rug was, had het drama ons dichter bij elkaar gebracht.

Terwijl we met z’n allen de gang in stromen, zegt Kira: ‘Ga je mee hamburgers eten bij GBK, om het te vieren? We gaan er voor het con-

cert allemaal naartoe. Wat zul je blij zijn om Noah weer te zien.'

Ik voel een vertrouwde kriebel in mijn buik. Ik ben blij, natuurlijk, maar ik ben ook zenuwachtig. Ik heb Noah niet meer gezien sinds de paasvakantie, toen hij hiernaartoe kwam om mijn zestiende verjaardag te vieren. Nu zullen we twee weken in elkaars gezelschap doorbrengen. En ook al is dat het enige wat ik wil en waar ik aan kan denken, ik vraag me stiekem af of het nog hetzelfde zal zijn.

'Ik zie jullie in het restaurant,' zeg ik. 'Ik moet even een paar dingen ophalen bij mevrouw Mills en daarna ga ik me thuis omkleden.'

Kira knijpt in mijn arm. 'O, god, ik moet ook nog bedenken wat ik aan zal doen!'

Ik glimlach zwakjes terwijl zij wegrent, maar de blijdschap vanwege het einde van de toetsweek heeft plaatsgemaakt voor nieuwe zenuwen. De zal-mijn-vriendje-me-nog-steeds-leuk-vinden-zenuwen. Ik weet dat ik er meer vertrouwen in moet hebben dat Noah me leuk vindt zoals ik ben, maar als je eerste vriendje een van de beroemdste nieuwe muzikanten op aarde is, is dat gemakkelijker gezegd dan gedaan.

De gang is bijna uitgestorven, het enige geluid is het gepiep van mijn All Stars op de gladde vloer. Ik kan er niet over uit dat dit mijn laatste gesprekje wordt met mevrouw Mills, mijn fotografielerares. Zij is dit jaar erg belangrijk voor me geweest: los van mijn ouders is ze waarschijnlijk de enige aan wie ik alles heb verteld wat er afgelopen kerst en oud en nieuw is gebeurd. Zelfs voor Elliot houd ik soms dingen achter. Ik heb nooit behoefte gehad aan iemand die onbevooroordeeld naar me luisterde, maar ik heb ook nooit geweten dat ik dat nodig had.

Het hielp niet mee dat ik een paniekaanval had in de kleine kast die mevrouw Mills had omgebouwd tot geïmproviseerde doka. Het was een paar weken nadat het nieuws over Noah en mij op het internet was losgebarsten. Normaal gesproken geeft de doka me rust, maar of het nu kwam door de dampen, of door de besloten ruimte, of door het feit dat Noahs knappe gezicht op de foto stond die ik ontwikkelde, een gezicht dat ik een hele tijd niet meer zou zien, maar ik viel bij-

na flauw tussen de chemicaliën. Gelukkig was het na schooltijd, dus niemand hoefde ‘Paniekerige Penny’ weer in actie te zien. Mevrouw Mills zette een kopje thee voor me en voerde me biscuitjes tot ik begon te praten en daar gewoon niet meer mee kon ophouden.

Sindsdien heeft ze me steeds geholpen, al wist ik wat me eigenlijk het meest zou helpen: mijn blog. Bloggen voelde altijd zo bevrijdend. Na het schrijven van mijn laatste blogpost, ‘Van sprookje naar horrorverhaal’, had ik mijn instellingen veranderd, zodat alle posts die ik in de toekomst op *Girl Online* zou zetten, privé zouden blijven. Toch kon ik die vertrouwde kriebel niet negeren, de drang om mijn gedachten met de wereld te delen. *Girl Online* was meer dan een jaar mijn creatieve en emotionele uitlaatklep geweest, en ik miste het, net als de online lezers die ik als mijn vrienden was gaan beschouwen. Ik wist dat als ik de lezers van mijn blog in vertrouwen zou hebben genomen, ze me hadden gesteund en me hier doorheen hadden gesleept, net zoals ze dat hadden gedaan toen ik mijn eerste paniekaanvallen kreeg.

Maar het enige wat ik voor me zag als ik mijn ogen dichtdeed en erover fantaseerde dat ik mijn blog weer bijwerkte, waren alle mensen die vol haat over hun toetsenbord gebogen zaten, klaar om me online aan stukken te scheuren. Ook al waren er nog zo veel mensen die me steunden en lieve dingen schreven, er was maar één akelige opmerking nodig om me weer in een gitzwarte spiraal naar beneden te trekken. Ik had me nog nooit zo machteloos gevoeld, zo helemaal niet in staat om iets te schrijven. Normaal gesproken vloeiden de woorden moeiteloos uit mijn vingers, maar nu leek alles wat ik schreef fout en onecht. In plaats daarvan schreef ik alles op in een dagboek, maar het voelde gewoon niet hetzelfde.

Ik had geprobeerd deze gevoelens aan mevrouw Mills te beschrijven. In die spiraal worden de mensen online clowns met dik opge maakte gezichten, en als ze glimlachen worden hun tanden zo scherp als scheermesjes. Het zijn net monsters, maar in plaats van zich in het donker schuil te houden, zijn ze voor iedereen duidelijk zichtbaar. Ze zijn net mijn ergste angsten, die tot één grote angst zijn samengebald.

Ze zijn als een miljoen nachtmerries. Ze maken dat ik zin heb om al mijn spullen bij elkaar te pakken en te verhuizen naar een verre stam in het regenwoud van de Amazone, waar de mensen nog denken dat vliegtuigen kwade geesten zijn, die gestuurd zijn door de goden. Elliot heeft me over ze verteld. Ik wed dat ze daar nog nooit van Girl Online hebben gehoord, of van Noah Flynn. Ik wed dat ze niet weten van Facebook. Of Twitter. Of van video's die viraal gaan en nooit meer lijken te verdwijnen.

Zelfs als ik gewoon in Brighton zou wonen, in Engeland, zou het oké zijn. De meeste mensen op school zijn mijn 'schandaal' alweer vergeten, net zoals ze de naam zijn vergeten van degene die vorig jaar *X Factor* heeft gewonnen. Mijn vader zegt dat in het nieuws van vandaag morgen de vis wordt verpakt. En hij heeft gelijk – het nieuws van mijn blog, en zelfs van Noah en mij, is alweer net zo oud en versleten als de knieën van mijn favoriete spijkerbroek. Maar ik woon niet in een afgelegen regenwoud en zelfs niet in Brighton. Ik ben een bewoner van de planeet Internet, en op dit moment is dat voor mij de beroerste plek om te zijn. Want ik ben bang dat op het internet niemand het ooit zal vergeten.

Maar het internet heeft in elk geval ook iets goeds opgeleverd. Pegasus Girl en ik hebben, na al haar steun, e-mailadressen uitgewisseld en nu is ze van de trouwste lezeres van *Girl Online* een van mijn beste vriendinnen geworden – ook al hebben we elkaar nog niet in het echt ontmoet. Nadat ze me voor de miljoenste keer had horen jammeren dat ik wenste dat Girl Online nog bestond, vertelde ze me dat ik mijn bloginstellingen kon veranderen, zodat alleen mensen – die ik een wachtwoord gaf, konden lezen wat ik schreef. Nu zijn zij, Elliot en mevrouw Mills de enigen die mijn verhalen lezen, maar dat is veel beter dan niets.

Ik zie mevrouw Mills door het bobbeltjesglas in de deur van haar lokaal. Haar lichtbruine haar valt naar voren terwijl ze zich over haar aantekeningen buigt. Ik klop op de deur en ze kijkt glimlachend op.

'Goeiemiddag, Penny. Zit het jaar er voor je op?'

Ik knik. 'Ik ben net klaar met mijn geschiedenisstoets.'

‘Geweldig! Kom binnen.’

Ze wacht tot ik op een van de harde plastic stoelen ben gaan zitten. Aan de muren van het lokaal hangen de fotoprojecten van mijn klasgenoten op zwarte prikborden, klaar voor de zomertentoonstelling. Tegen de zin van mevrouw Mills heb ik nadrukkelijk gevraagd om mijn werk niet op te hangen. Ik heb alle opdrachten gemaakt, maar ik durfde het niet aan om mijn foto’s aan iemand anders te laten zien. De meeste mensen in mijn klas hebben hun portfolio’s ook online gezet, maar daar ben ik na kerst mee gestopt. Ik ben doodsbang dat iemand ze daar ontdekt en ze gebruikt om me voor schut te zetten. In plaats daarvan heb ik een papieren portfolio samengesteld, die ik elke week bij mevrouw Mills heb ingeleverd. Het fysieke creatief bezig zijn heeft erg therapeutisch gewerkt.

Ze haalt mijn portfolio tevoorschijn en geeft hem aan me terug. ‘Fantastisch werk, zoals altijd, Penny,’ zegt ze met een glimlach. ‘Dit is voorlopig de laatste keer dat we elkaar zien, hè? Ik wilde met je praten over je laatste blogpost. Het wordt echt wel beter, hoor.’

Ik haal mijn schouders op. Het is voor mij al heel wat om alleen maar de dagen door te komen.

Alsof ze mijn gedachten kan lezen, vervolgt mevrouw Mills: ‘Ik denk dat je veel meer kunt dan alleen maar de dagen doorkomen. Je kunt bloeien, Penny. Je hebt het afgelopen schooljaar veel meegeemaakt. Ik ben blij dat je hebt besloten door te gaan met fotografie. Maak je vooral niet te veel zorgen over welke richting je moet kiezen. Het is helemaal niet erg om nu nog niet te weten wat je wilt gaan doen.’

Ik wil haar graag geloven, maar het is moeilijk. Het is alsof iedereen precies weet wat hij met zijn leven wil, behalve ik. Elliot kan zich wat dit aangaat moeilijk in mij verplaatsen. Hij weet dat hij een moedeopleiding wil gaan doen en droomt ervan om ooit zijn eigen kledinglijn te hebben. Laatst ben ik erachter gekomen dat Kira dierenarts wil worden, dus zij kiest voor biologie en wiskunde, zodat ze op een goede universiteit terecht kan. Amara is waanzinnig goed in natuur- en scheikunde en heeft altijd bètawetenschapper willen wor-

den, dus die zit ook goed. Het enige wat ik leuk vind is foto's maken en blogposts schrijven die ik alleen in het geheim kan laten lezen door een select groepje van mijn beste vrienden. Ik denk niet dat daar een carrière in zit.

Ik weet dat er een zee aan mogelijkheden is, maar ik zit stokstijf op het strand, niet in staat om erin te duiken. 'Wilde u altijd lerares worden?' vraag ik.

Ze lacht. 'Niet echt. Ik ben er min of meer... in gerold. Ik wilde archeoloog worden! Tot ik erachter kwam dat er aan archeologie geen Indiana Jones-achtige avonturen te pas komen en dat je er vaak uren achter elkaar piepkleine stukjes bot voor moet categoriseren. Ik heb me heel lang verloren gevoeld.'

'Zo voel ik me nu ook,' zeg ik. 'Alsof ik verdwaald ben in mijn eigen leven. En ik weet niet hoe ik een kompas moet gebruiken. Is er een gps voor je leven?'

Mevrouw Mills lacht. 'Ik weet niet wat die andere volwassenen allemaal tegen je zeggen, maar ik zal je een geheimpje vertellen: je hoeft het nu nog niet te weten. Je bent pas zestien. Ga eropuit en maak plezier! Leef je leven. Zet dat innerlijke kompas van je op zijn kop en draai het een paar keer rond, zodat het niet meer weet wat onder of boven is. Zoals ik al zei, ik ben volkomen toevallig in het onderwijs verzeild geraakt, maar ik zou nu geen andere baan meer willen.' Ze leunt naar me toe en glimlacht. 'En, verheug je je op het concert vanavond? Mijn andere klassen hadden het nergens anders over. Zit Noah niet in het voorprogramma van The Sketch?'

Ik grijns, blij dat we het over iets anders kunnen hebben. Mijn hart maakt een sprongetje als ik eraan denk dat ik Noah weer zal zien. Er komt een moment dat skypen en sms'en gewoon niet meer genoeg is, en dat is nu. Het wordt ook de eerste keer dat ik hem live zie optreden, voor een publiek van duizenden gillende meiden. 'Ja, hij zit in de openingsact. Het is een enorm ding voor hem.'

'Zo klinkt het ook wel. Nou, pas goed op jezelf, deze zomer. En vergeet je fotografieopdracht voor na de vakantie niet.' Ze maakt een gebaar naar mijn portfolio. 'Weet je zeker dat je niet aan de tentoonstel-

ling meedoet? Je hebt daar fantastisch werk, dat het verdient om gezien te worden.'

Ik schud mijn hoofd. Ze zucht, maar ze weet dat het een verloren strijd is. 'Nou, het enige wat ik kan zeggen is: ga door met je blog, Penny. Daar zit je talent. Jij weet mensen te raken, en ik wil niet dat je dat kwijtraakt. Zie dat dit jaar als je huiswerkopdracht, samen met de foto's. Ik wil een volledig reisverslag als je terugkomt.'

Ik glimlach, terwijl ik de portfolio in mijn tas laat glijden. 'Dank u wel voor al uw hulp dit jaar, mevrouw Mills.'

Ik denk aan onze fotografieopdracht voor deze zomer. Mevrouw Mills heeft ons gevraagd naar 'andere perspectieven' te zoeken, een uitdaging om dingen vanuit een andere invalshoek te bekijken. Ik heb geen idee wat ik ga doen, maar ik weet zeker dat het feit dat ik met Noah *on tour* ga, me honderdduizend verschillende mogelijkheden zal bieden.

'Graag gedaan, Penny.'

Ik loop het klaslokaal uit en ben terug in de verlaten gang. Ik voel mijn hart tegen mijn ribben bonzen terwijl ik geleidelijk harder ga lopen en uiteindelijk begin te rennen. Ik vlieg door de deuren naar buiten, werp mijn armen opzij en maak een pirouette op het stoepje voor de school. Ik word rood als ik beseft hoe overdreven dit eruit zal zien, maar ik ben nog nooit zo blij geweest dat er een schooljaar voorbij was. De vrijheid heeft nog nooit zo goed gevoeld.

25 juni

De toetsweek is officieel afgelopen! (En hoe je hem volgend jaar door kunt komen.)

Tromgeroffel, alsjeblieft... Het schooljaar is voorbij! Klaar! *Finito!*

Het was niet zo heel erg. Ik herhaal: het was niet zo heel erg. Maar ik heb wel wat hulp gehad (grote dank aan Wiki, mijn beste maatje!) in de vorm van strategieën om het vol te houden toen ik het gevoel had dat ik niets anders deed dan leren... leren... en nog eens leren!

Als ik die strategieën nu niet opschrijf, weet ik zeker dat ik ze ben vergeten als volgend jaar de toetsweek weer aanbreekt. Hoe vaak ik het ook doe, om de een of andere reden vind ik het altijd net zo angstaanjagend als de vorige keer.

Vijf manieren om een toetsweek door te komen (van iemand die toetsweken HAAT)

1. Leer de stof

Oké, sommigen vinden dat misschien een open deur, maar dit jaar had ik een planner gemaakt met al mijn vakken erop, en steeds als ik een heel uur had zitten leren, gaf ik mezelf een gouden stersticker. Het voelde een beetje alsof ik weer op de basisschool zat, maar doordat ik zag hoeveel vooruitgang ik

boekte (af te lezen aan de complete sterrenhemel op mijn planner) had ik veel meer vertrouwen in mijn voorbereiding.

2. Koop om

Niet je leraren of de surveillanten, maar jezelf! Elke keer als ik een volle week had zitten leren (zie stap 1) ging ik naar Gusto Gelato en kocht daar een ijswafel om mezelf te belonen. Geen betere motivatie dan een heerlijke zoete traktatie!

3. Drink koffie

Ik houd niet van koffie, maar volgens mijn broer helpt het. Ik heb het geprobeerd, maar ik kromp ineen bij elke slok die ik nam, en uiteindelijk heb ik de hele nacht trillend van de zenuwen wakker gelegen. Dus misschien is dat toch niet zo'n erg goede tip...

4. Doe de moeilijke vragen eerst

Wiki's toptip! Hij zegt: focus eerst op de vragen die de meeste punten waard zijn, zodat je niet aan het eind in tijdnood komt en voor je grote open vraag een boel onzin moet opschrijven.

5. Droom van de zomer

Onthoud dat er een leven is na de toetsen! Dat heeft me er eigenlijk doorheen gesleept. De wetenschap dat ik heel snel weer bij Brooklyn Boy zal zijn...

Girl Offline... gaat nooit online xxx